

- Méltóságod óhajtása parancs . . .
- A professzorok kényelméből kövérré dagadt az ön üzeme. Annak a Bokályinak a megélhetését el fogja bírni . . .
- Hogyne, ha méltóságod akarja . . .
- Akarom. Elég szégyen, hogy ön nem akarta.
- Bocsánat . . . Ha tudom, hogy . . .
- Lényegében inkorrekt dolog részemről, hogy az ön embertelenségéről önnel tárgyalok. De figyelmeztetem, ne kívánja, hogy ebben az ügyben korrekt legyek !
- Isten őrizz, méltóságos uram !
- Akkor volt szerencsém. Innen szíveskedjék Bokályihoz fáradni s közölni vele beszélgetésünk tartalmát ! Örülök, hogy személyesen is megismerkedhettem önnel.
- Részemről, méltóságos uram, részemről . . .
- Mondja meg Irma a Lacinak, hogy megadom a négyszázat . . . Hanem azt is megmondhatja neki, hogy azért ne legyen velem szemtelen, ha ilyen nagyfiút csinált is belőle az a Fekete Iván !
- Irma megölelte örömeiben Kesztlölczit.
- Laci csak későn, nagyon későn jött el Irmához.
- Leült és tenyerébe fektette homlokát, mikor meghallotta a jó hírt.
- A tisztességes dolgok miért nem mennek maguktól? — kérdezte szomorú mosollyal.
- Irma rádöbbsent vőlegényére, majd hirtelen ezt mondta az^o asszonyok örök fölényével :
- A tisztességnek nincsen dinamikája, fiam !

Kilián Zoltán.

ESTI BABONÁK.

*Ablakot, ajtót becsukott a nap.
S lehúnyt pillával kastélyába ment.
Utána hallak: Szín, meleg, élet.
S boldog estére csengetett a csend . . .
Messze tanyákról cammog a sötét,
Haza seprüzi lassan az embert.
Hosszút pihenni elfekszik a föld
S fel-felsőhajlva várja a reggelt.*

*S most ébrednek lassan a mesék:
Ezüst a csillag . . . arany a hold . . .
Reccsen az ajtó. Kopog az ablak.
Asszony nép sugdos: Nagyanya volt . . .*

Büky György.